

Lakótársak 2

Uisszatért esábítás

Vida Laura

helma

Helma 2023

VISSZATÉRT CSÁBÍTÁS

Lakótársak sorozat II.

Vida Laura

Copyright © Vida Laura 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-093-8

A borító Vida Laura munkája.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

1. fejezet	6
2. fejezet	9
3. fejezet	15
4. fejezet	20
5. fejezet	26
6. fejezet	31
7. fejezet	37
8. fejezet	40
9. fejezet	46
10. fejezet	50
11. fejezet	56
12. fejezet	60
13. fejezet	69
14. fejezet	73
15. fejezet	78
16. fejezet	84
17. fejezet	85
AJÁNLÓ	88
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA	88

1. fejezet

- Még semmi ötletem sincs, hogy mit csináljak – panaszkodtam Liának, aki az ágyon ülve figyelmesen hallgatta már egy órája a különböző válságaimat, amiket megosztottam vele.

Sürgősen kellett találnom valakit, vagy valakiket, akikkel lakhatom. Az új várossal, és az új sulival sajnos ez járt. Leérettségiztünk, és egy egyetemre mentünk, együtt Liával, Hammingway-jel, a legjobb barátnómmal. Egy gimnáziumba és egy osztályba jártunk előtte, innen kezdődött az azóta is tartó barátságunk. A barátja, Dean Lockwood is velünk járt egy suliba, de egyel fölöttünk. Eredetileg halasztott volna egy évet, de aztán végül sikerült összeszednie magát, és most már a második évét taposhatta.

- Lakhatnál velünk addig, amíg nem találsz ki semmit – vetette fel az ötletet Lia sokadszorra.

Bármennyire is kilátástalan volt a helyzetem, nem lettem volna képes odaköltözni. Már elég régóta együtt laktak Deannel. Ezen felül, ha ez még nem lenne elég, akkor még egy tizenkét éves kislány is élt velük. Aki már egyre jobban haladt a kamaszkor felé. Visszaemlékezve az én kamaszkoromra, nem tűnt jó ötletnek egy házba költözni vele.

- Várj – csillant fel Lia szeme.

- Mi az?

- Beszélnem kell Deannel. Egy pillanat – pattant fel, és odasietett az említettéhez.

- Ez most komoly? – kiabáltam utána meglepődve, de közben furdalt a kíváncsiság, mi jutott ilyen hirtelen az eszébe.

Dean éppen főzött valamit vacsorára. Egy éve még nem néztem volna ki belőle, hogy képes a konyhában ténykedni, de még jól is csinálja. Most viszont már szokássá vált. Aminek talán én örültem a legjobban, mert az ételkészítési tudásom kihunyt a szendvicsek és egyéb könnyen elkészíthető, már unalmassá vált kaják készítésében. Gyakran időztem Liáéknál, mikor még kollégiumban laktam. Ők láttak el ebéddel, szinte minden második nap.

- Van egy ötletem – jött vissza pár perccel később.

- Hallgatlak – foglaltam helyet az ágyon, ahol pár perce még Lia ült.

- Szóval... ugye itt – mutatott körbe, utalva a házra. – Velünk nem akarsz lakni. Amit megérték... de azért jó buli lenne – tette hozzá, hátha még elgondolkodom rajta. – Viszont ismerek valakiket, akiktől valaki most költözött ki. Pont szabad egy helyük, és még lakbért sem kell fizetni. Hiszen övük a ház.

- Kikre gondolsz? – Közben rájöttem, és félve kérdeztem rá. – Nate-ék? De hiszen náluk nincsen hely.

- Dehogynem. Jason nemrég költözött össze Lizzyvel. Üres egy szoba, pont a tökéletes hely neked.

- És honnan veszed, hogy szívesen laknának velem? – dőltem hátra. Bármennyire is bírtam őket, még sosem laktam ezelőtt csak fiúkkal, akik nem a családomhoz tartoztak. Eddig csak a szüleimmel. Hozzászoktam a rendhez, a tisztasághoz, és én is igyekeztem mindig azt teremteni magam körül, ami a fiúk higiéniához való hozzáállásából kiindulva nem volt várható náluk.

- Hiszen odavannak érted. És szívesen látnának végre egy lányt a házukban – lelkesített a barátnőm.

- Szerintem gyakran megfordulnak abban a házban lányok – feleltem cinikusan. Három olyan srácról volt szó, akik a legnagyobb csajozógépként váltak ismertté. Nate-tel és Jake-vel egy gimnáziumba jártunk. Dean osztálytársai voltak, és a lacrosse csapat tagjai. Az elmúlt évben ismertem meg őket igazán, amikor vége lett a kapcsolatomnak Hunterrel, és Lia ki akart zökkenteni a szomorúságból és önmarcangolásból, ezért egy csomó programra cipelt el, amin Deannel együtt ők is mindig ott voltak.

- A te döntésed – rántotta meg a vállát Lia, mint aki szerint rosszul tenném, ha visszautasítanám a lehetőséget. – De Dean már beszél velük. És biztos vagyok benne, hogy ők már készülnek is az érkezésedre. Cserben akarod hagyni őket? – kérdezte ártatlan arccal.

Ez a mondata szíven talált, és ezt ő is tudta.

- Jaj, ne már – adta fel nagyot sóhajtván. – Neked szükséged van egy szobára. Nekik meg van egy szobájuk.

- Azt mondta Jake, hogy szívesen segít pakolni – szólalt meg Dean az ajtóból. Nem is hallottam, hogy feljött az emeletre. – Most pont rá is érnek.

- Már beszéltél is velük? – fordultam felé csodálkozó szemekkel. Még bele se mentem, de ő már elintézte.

- Persze – mondta egyszerűen. – Már úton is vannak.

A következő pillanatban meghallottuk az ajtó nyílását.

- Már meg is jöttek – jelentette ki Dean.

- Mia – indult meg felém tárt karokkal Jake. – Csak nem velünk fogsz együtt lakni?

Nem csak simán megölelt, hanem még fel is emelt. Emellett még meg is pörgetett a levegőben. Kai is jött vele együtt, de hiába kerestem a szememmel Nate-t, nem láttam. Pedig Dean azt mondta, hogy ráérnek. Többes számban. Amit én mindenkire értettem. Még Nate-re is, hiszen ő is ott lakik. Most vagy

nem örült annak, hogy ott fogok lakni, vagy csak egyszerűen nem ért rá. Bármi is volt az oka, próbáltam kizárni a fejemből, és nem izgatott lenni attól, hogy nemsokára őt is látni fogom.

Végre a lábam újra biztonságos talajon állt, amikor Jake letett. Magabiztosan állt előttem mosolyogva. A világos barna haja össze-vissza állt rajta, mintha most kelt volna fel. Jake Kirby még így is remekül nézett ki, de számomra inkább egy nagyon jó barátot testesített meg.

- Akkor menjünk költözni – csaptam Jake mellkasára gyengéden.

A ház előtt Jason nagy furgonja állt. Ezzel jöhettek, hogy könnyen el tudjuk cipelni a holmim.

- Mégis hogyan szereztétek meg ilyen gyorsan? – kérdeztem meglepődve. – És hogyan adta oda nektek?

Jason minimum húszpercnyire lakott, és az autója mindig nála volt. Úgy óvta, mint a szeme fényét. Sehol sem hagyta ott egy éjszakánál tovább, és főleg nem adta oda senkinek.

- Tudod – kezdett bele Kai. – Ha valakinek lesz egy barátnője, akkor eléggé... elpuhul.

Kai Stone Jason bátyja volt. Nemrég ismertem meg őt, amikor kiengedték a börtönből. Liának köszönhetően, aki az oka volt annak, hogy Kai hűvösre kerüljön. Bonyolult történet, amiben kétes alakok, bűnözés és egyéb illegális tevékenység szerepel. Újra összehozták őket a történetek, de ma már csak barátként. Maguk mögött hagyták a kapcsolatukat, és mindketten túlléptek. Legalábbis Lia biztosan.

- Elpuhul? – ismételtem meg Kai szavait. – Tényleg?

- Igen. Képes volt kiköltözni az állandó bulikat szolgáló házból egy lányhoz – magyarázta el Jake. – Ami valljuk be, nem valami izgalmas. Főleg, hogy kétnaponta meglátogatják őket Lizzy nagyszülei.

- Majd ha lesz egy barátnőd, kíváncsi leszek, hogy akkor is így gondolod-e – mosolyodtam el.

Kai hallgatott. Hiszen már ő is átélte, hogy milyen valakit tényleg szeretni. Talán még most is szereti, hiába nem vallja be, még magának sem.

2. fejezet

- Mia – rontott be Jake a szobámba, miközben a ruháimat rendeztem el a szekrényben.

Két napja sikeresen beköltöztem hozzájuk. Segítettek pakolni, meg minden másban is. Sosem hittem volna, hogy majd eldobják az eddig megtervezett programjukat, és a segítségemre sietnek. Mármint csak Jake és Kai. Mivel Nate azóta sem került elő.

- Nem ronthatok csak így be a szobámba – akadtam ki Jake-re. – Én se megyek kopogás nélkül be hozzád.

- Pedig jöhetnél – rántotta meg a vállát. – Amúgy... lenne egy kérdésem.

- Mondd – léptem ki a szekrényajtó mögül.

- Melyik pia a kedvenced?

Azt hittem valami komolyabb érdekli, erre meg ideállít egy ilyen kérdéssel.

- Megint bulit szerveztek? – léptem egy újabb doboz felé, amiben a ki nem pakolt ruháim voltak még.

- Persze. Hát milyen lakótársak lennék, ha nem tartanánk egy téged üdvözlő bulit?

- Minden pillanatot megragadtok a bulizáshoz, igaz?

- Szokj hozzá. Remélem addigra Nate is előkerül – jelentette ki.

- Miért, most hol van? – Igyekeztem minél kevésbé kíváncsi hangot megütni.

- Sokszor tűnik el több napra szó nélkül. Majd ehhez is hozzászoksz – hagyott magamra.

- Persze – motyogtam magam elé.

Bármennyire is érdekelt Nate holléte, most nem foglalkozhattam vele. Be kellett vásárolnom rendes ételből, mert a hűtőben a sok ital és pizza mellett nem volt semmi. De előtte egy gyorsétteremben mentem el reggelizni, mert a gyomrom nem kívánta a pizzát.

Nyugodtan falatoztam egyedül az egyik bokszban, amikor egy alak árnyéka vetült rám.

- Leülhetek? – kérdezte Nate, de a választ már nem várta meg. Lehuppant az asztal másik oldalán lévő székre.

- Csak nem Nate Hastings tisztel meg? – használtam a szarkasztikus hangomat. Elrejtettem az örömet, hogy most végre újból láthatom, és egyre jobban tudni akartam, hogy ő mit szól ahhoz, hogy náluk lakom.

- Egy pillanatra talán sikerült elhinnem, hogy lenyűgöztelek – lopott egyet a krumplimból.

- Hát persze, hiszen te itt is a lacrosse csapat kapitánya vagy. Hát ki ne lenne tőled lenyűgözve?

- Most mit vagy úgy oda? – nevetett fel.

- Nem tudom, tudod-e – váltam komollyá. – Hogy mostantól veletek lakom.

- Úgy néz ki sok mindenről lemaradtam – nyúlt még egyszer a tányérom felé, amit szűrős szemmel követtem.

- Csak erről, meg lesz este egy buli. De amúgy, ha néznéd az üzeneteidet, akkor tudnál mindenről.

- Ha te írnál nekem, azt tuti megnézném – kacsintott.

- Jake írt – hagytam figyelmen kívül a szokásos flörtölgetését. A kapcsolatunkat ez jellemezte. Eleinte azt hittem, csak velem beszél így, de később meghallottam, hogy nem vagyok különleges. Minden lánnyal így beszélt, ez csak a személyiségéhez tartozott, ami persze mindenkit levett a lábáról. – Amióta ott lakom, azóta arról panaszkodik, hogy meg se nézed az üzeneteit. Hogy vissza se írsz.

Csak megrántotta a vállát, de nem mondott semmit. Valamiről nem akart beszélni. Valami olyasmiről, amit még a legközelebb álló barátai se tudtak. Se Dean se Jake.

- Amúgy – szólalt meg. – Hogyhogy itt eszel? Miért nem otthon?

- Elég nehéz úgy enni, ha nincs semmi.

- Pizza biztos van.

- És két napja csak az van. Ma valahogy már nem volt kedvem hozzá. Úgyhogy, megyek bevásárolni. Csak előtte még bejöttem ide.

- Bevásárolni? – húzta össze a szemöldökét. – Majd én bevásárolok.

- Te csak menj haza a többiekhez. Már hiányolnak. Nekem meg úgyszincs jobb dolgom.

- Akkor itt a kártyám – kereste elő, és felém nyújtotta. – Vagy inkább veled megyek. Úgyis jó italokat is kell venni. Ha már buli lesz este. Legalább most az egyszer nem az utolsó pillanatra hagyjuk.

Megforgattam a szemem, de aztán ráhagytam a dolgot. Örültem, hogy nem egyedül kell mindent fejben tartanom, és utána hazacipelnem a megvett árukat.

- Add ide a kulcsod – mondta, amikor kiértünk a gyorsétteremből. Semmi kérdés nem hallatszott a hangján. Csak a határozottság.

- Nem – válaszoltam azonnal, és igyekeztem én is olyan magabiztosságot megütni, mint ő. – Az én autóm, én vezetem.

Nagy léptekkel elindult felém, és csak közvetlen előttem állt meg. Automatikusan a hátam mögé tettem a kezemben lévő kulcsot.

- Szeretem én irányítani a dolgokat – nézett le rám. – Ebbe a kocsi is beletartozik.

Ahogy így közvetlen előttem állt, sokkal magasabb volt, mint eddig. Bár eddig nem is állt ilyen közel hozzám.

- Én vezetek – álltam a tekintetét.

- Te akartad – mosolyodott el.

A szemében ravasz fény csillant. Mielőtt még kitalálhattam volna, mit akar, már a vállán találtam magam. Képes volt felkapni, és úgy az autóhoz cipelni. Viszont a kulcs még így is nálam maradt. Kinyitotta a jobb oldali ajtót, és lerakott az ülésre. Becsukta, majd a következő pillanatban már meg is kerülte a kocsit, és beszállt. Mivel az autóm indulásához elég volt csak a közelben lennie a kulcsnak, ezért simán megnyomta a start gombot, és már indulhattunk is. Annyit tehettem, hogy belenyugodtam a ténybe, ő makacsabb nálam. Ellenben ez még nem jelentette azt, hogy mindig ő fog nyerni, és legközelebb is beletörődöm majd az egészbe.

Bevásároltunk mindent, amire szükségünk volt. Ami nagyon sok ételt jelentett. Könnyebb volt Nate-tel járni a bolt sorait, mint hittem. A pénztárnál lefolytattunk egy apró veszekedést, hogy ki fizessen. Nem akartam, hogy ő álljon mindent. A pénztáros csak mosolyogva figyelt minket.

- Hagyd, hogy a pasid fizessen – jegyezte meg nekem. – Úgyse tudod meggyőzni, ha férfi akar lenni.

- Ó, mi nem – kezdtem bele azonnal, hogy kijavítsam, és tisztázzam vele, hogy mi nem vagyunk együtt Nate-tel. Nate nem hagyta, hogy befejezzem.

- Hallod, babám – tette a hátamra a kezét. – A pasik dolga a fizetés – adta a pénztáros kezébe a kártyáját, egy hatalmas vigyor kíséretében.

Ráhagytam, hogy hitegesse az eladót a kamu kapcsolatunkkal.

- Milyen volt pár pillanatra a barátnőmnek lenni? – kérdezte, amikor kiértünk a boltból. A mosoly azóta sem olvadt le az arcáról.

- Borzasztó – hazudtam. – Nem is csodálkozom már, hogy eddig nem volt.

- Eddig csodálkoztál? Persze, tudom, fantasztikusan nézek ki, és minden lány álmodik arról, hogy beszélgethessen velem, vagy bármi mást csinálhasson.

- Minden lány? – ismételt meg. – El kell, hogy keserítselek, de nem minden lány.

- Ja, Lia nem. Mikor megcsókoltam eltolt. De érthető, hiszen Deanért van oda.

- Én magamról beszélek – tettem a vállára a kezemet, és elindultam az autóm felé.

Pár másodperc kellett ahhoz, hogy Nate lépteit újra halljam. Nem jött utánam azonnal. Mintha idő kellett volna ahhoz, hogy feldolgozza. Bár őt ismerve inkább csak hatásszünet.

- Szóval – ért utol végül. – Azt mondd nem vagy oda értem?

Miközben beszélt, kiszúrtam egy nagyon ismerős alakot az út másik oldalán. Bármit is mondott ezek után Nate, semmit sem fogtam fel belőle.

Hunter sétálgatott nem messze tőlünk. Hunter Reynolds, akit már több mint egy éve nem láttam. Akivel végre magamra találtam, és álomszerű életet élhettem mellette. Mindaddig, amíg ki nem derült a legnagyobb titka. Egy olyan titok, ami mindent tönkretett közöttünk.

- Hé, Mia – lóbálta meg előttem Nate a kezét. – Mit figyelsz ennyire? És miért vagy ennyire sápadt?

Elnézett abba az irányba, ahol a szemem megakadt. Egy kis időbe telt, mire kiszúrta Huntert. Éppen akkor pillantottam Nate-re, amikor megjelent a szemében a felismerés.

- Menjünk – fogtam meg Nate kezét, hogy elhúzzam. Féltem, hogy meglát, vagy ami még rosszabb, idejön hozzánk.

- Mi is történt pontosan köztetek? – húzta ki a kezét az enyémből, és nem mozdult. – Már mint azt tudom, hogy Cole testvére, de vége lett valaha is a kapcsolatoknak?

- Ezt nem az utcán szeretném megbeszélni. – jelentettem ki olyan határozott hangon, ami számomra is új volt.

- Oké. A te dolgod – hagyta rám.

Egész úton hazafelé nem szólt egy szót se. Megsértődött. Bár ötletem sem volt, hogy miért. Ő se osztott meg velem egyéb információkat a hirtelen felszívódásairól.

- Nate – kiabálta Jake, amikor beléptünk a házba. – Pont jókor jöttél. Ma lesz egy buli.

- Tudom – vágódott le a kanapéra Jake mellé, és kezébe vette a másik játékkonzolt.

Elkezdtek valami számomra érthetetlen dologról beszélgetni. Pont hívott anya telefonon, úgyhogy a ház elé mentem.

- Hello, Mia – köszönt, amint felvettem.

- Szia, anya.

- Haza kéne jönnöd valamikor mostanában – tért azonnal a lényegre. – Nem tudom, mennyire engedik az óráid, de fontos bejelentése lenne Audrey-nak. Olyan, amit személyesen lenne jó elmondani.

Audrey, pontosabban Audrey Montgomery, a nővérem. Hat évvel idősebb nálam, és már régen elköltözött otthonról. Most együtt él a barátjával, Raphaellel. Nagyon ritkán szokott hazalátogatni, ezért volt furcsa a számomra, hogy most mégis otthon van. Emellett még azt is akarták, hogy én is ott legyek.

- Rendben. Majd megpróbálom valahogy megoldani. Talán a hétvégén sikerül – vettem fel.

- Az pont jó.

Elbeszélgettünk még egy darabig, mindenféléről. Elmondtam, hogy megy a sulis, és hogy sikerült egy helyet találnom, ahol lakhatok. Arról nem kellett anyának tudnia, hogy három fiúval osztozom egy házon. Végül le kellett tennem a telefont, mert Huntert pillantottam meg. Éppen az utcán sétált, és a kapunál bekanyarodott hozzánk. Gyorsan elköszöntem anyától.

- Mit keresel te itt? – vontam kérdőre Huntert. Próbáltam higgadtan beszélni, de magamban egyáltalán nem voltam az. Sikerült elkerülnöm a bolt előtt, erre itt megjelenik, mintha követne.

- Beszélnem kell Kai-al – mondta egyszerűen.

Úgy látszik csak engem zaklatott fel a találkozásunk. Nem láttuk egymást már egy éve, erre ő hűvösen csak ennyit közöl velem.

- Bent a házban, de kétlem, hogy bárki is szívesen látna ott – feleltem. – Azt mondtad, soha többé nem jössz a közelembe.

- Nem is hittem, hogyha idejövök, akkor a közeledben leszek. Ha tudtam volna, akkor nem jelenek meg itt, főleg nem, amikor kint vagy.

Hirtelen nem tudtam mit reagálni, de nem is kellett, mert kivágódott az ajtó, és Kai jelent meg egy cigivel a kezében. Azonnal feltűnt neki Hunter.

- Mit csinálsz te itt? – kérdezte dühösen. – Neked a világ másik felén kellene lenned.

Jake és Nate is megjelent pár másodperccel később. Nate mellém állt, mintha meg akarna védeni. Valószínű csak beképzelttem, és csak ott volt hely.

- Csak valami fontosat el kéne mondanom – hátrált el egy kicsit feltartott kezekkel Hunter. – Cole nem halott.

- Mi? – lepődtem meg. – De hiszen Kate lelőtte, nem?

Cole nagyon sok problémát okozott az életünkben. Főleg Liáéban. Először le akarta lökni a tetőről, de helyette ő esett le. Majd elrabolta Kai-al együtt, végül Kate, a gimnáziumi barátnőnk lelőtte, és ezért egészen idáig halottnak hittük.

Mint kiderült az egész azért tette, mert szerelmes volt Liába, de kezdetben Kai, majd Dean állt az útjában.

- Kicsit komplikáltabb ez az egész. De most a legfőbb célja, hogy megölje Kate-t. Bár gondolom miatta nem aggódtok. Bár ő mentett meg titeket – nézett rá Kai-ra. – Úgyhogy gondoltam, ennyit érdemelne.

- Ha Cole életben van, akkor miért nem a börtönben ül? – tette fel Kai a kérdést, ami mindenki fejében megfordult.

- Mert mindenki azt hiszi, halott. Még a rendőrök is.

- Szólnunk kell Liának – jelentettem ki. Bár tudtam, fel fogja zaklatni, de minél előbb tudnia kellett erről.

- Hívom – mondta Kai, és bement.

Hunter felém kapta a tekintetét, utána pedig átvezette a hozzám túl közel álló Nate-re.

- Most már értem, miért vagy itt – szólt gúnyosan. – Hiba volt azt hinnem, hogy több ideig tart túllépni a kapcsolatunkon.

- Hunter egy év telt. Nem sírtam utánad, és nem álmodoztam arról, hogy újra felbukkansz – mondtam érzelemmentesen. Pedig nem így volt. Miután elment az elkövetkező egy hónapban a legtöbb este sírva aludtam el. Sokszor gondoltam azt, hogy valami csoda folytán újra az életem része lehet majd.

- Nem is vártam tőled – válaszolta. – Na, mindegy – legyintett. – Jó volt beszélni – fordított hátat nekünk, és kisétált a kapun.

Amint eltűnt, mintha megkönnyebbültem volna. Újra előtört minden egyes pillanat, és érzélem, amit a kapcsolatunk alatt éreztem.

- Nem mondtad neki, hogy nem is vagyunk együtt – szólalt meg Nate.

- Ma már egyszer mondtam, és mit értem el vele? – tettem fel a költői kérdést. Jelen helyzetben jobban esett, ha Hunter abban a tudatban van, hogy már hidegen hagy.

- Igaz – értett velem egyet.

3. fejezet

- Mia – szólított meg egy női hang.

A hang irányába fordultam. Lia sétált felém a nagy tömegben.

- Azt hittem most kihagyod a bulit – öleltem meg.

- Nem hagyom, hogy Cole tönkretegye az egész életemet. Amúgy is, most Kate-re van nagyon kiakadva. De ne is beszéljünk róla. Egy éve nem is említettük, most se változzon.

- Igazad van. Akkor a legjobb, ha most keresünk valami erőset. Hidd el, abból van egy pár.

- Ja, gondolom – nevetett fel.

Jól éreztük magunkat. Vagyis kívülről úgy nézett ki. Én csak arra vágytam, hogy felmenjek a szobámba, és elbújjam a meleg takaróm alatt. Nézzek valami filmet, ami biztos, hogy nem romantikus. Biztos vagyok benne, hogy ezzel Lia is így volt, bár egyikünk se mondta ki. A megfelelő pillanatra vártam, hogy elszökjek úgy, hogy senki ne lásson, vagy állítson meg.

Kivártam az alkalmat, amíg senki nem beszélt hozzám, felpattantam a fotelból, és elindultam a lépcső felé. Már majdnem elértem, amikor egy kéz nyúlt az enyém után, és nem hagyta, hogy fellépjek az első fokra.

- Csak nem le akarsz lépni a bulidról? – nézett le rám Nate. Nem úgy tűnt, mint aki ivott volna.

- Csak kell valami... a szobámból – húztam ki a kezemet a fogásából.

- Nekem úgy tűnik, menekülsz.

Erre csak sóhajtottam egyet. Néha úgy viselkedett velem, mintha egy nyitott könyv lennék a számára.

- Gyere, táncoljunk – folytatta ellentmondást nem tűrve.

- Mióta tudsz te táncolni? – kérdeztem mosolyogva.

Még életemben nem láttam őt a táncparketten. Általában a sarokban szokott becserkészni magának valakit. Felveszi a szemkontaktust, és eléri, hogy odamenjenek hozzá. A másik módszere a bárpultnál volt. Általában felajánlja, hogy kever a kiszemelt lánynak egy italt. Látszik, hogy az elmúlt évben sok időt voltam vele, mert kezdtem egyre jobban ismerni. Az apró dolgokat is beleértve. Mégis mindig külső szemlélő maradtam az életében. Sosem próbált közeledni hozzám a flörtölésen kívül.

- Ez a test – mutatott végig magán. – Nem táncolhat mindenkivel. Mint ahogy a szobámba se jöhet be bárki.

- Nem tartozok bele a mindenkibe – gondolkodtam el. – Akkor én különleges vagyok? – kérdeztem tettetett lenyűgözöttséggel.

- Csak gyere – kulcsolta össze a kezünket, és a tömeg felé húzott.

Tényleg jól táncolt. Sőt fantasztikusan. Érezte a ritmust, és vezetett. Általában innom kellett ahhoz, hogy úgy érezzem, jól táncolok. Vele viszont más volt. Csak követtem, elengedtem magam, és hagytam, hogy irányítson. Nem unta meg egy zene után. Sőt amikor már be akartam fejezni a sokadik zene lejártával, még ő húzott vissza. Nem engedett el magától. A keze csak a derekamon és a karomon járt, mégis bizseregtem minden érintésétől. Amikor közelebb rántott magához, vagy összesimult a testünk, a szívem rohamos tempóban vert. A zeneszámok csak jöttek egymás után, és Nate nem keresett valaki mást. A szemei rajtam kívül nem kutattak semerre. Csak engem figyelt, és az arcán levő mosoly sem olvadt le. Sőt ragályossá vált, mert az arcom már kezdett fájni a vigyorgástól.

....

Kinyitottam reggel a szemem, és valami teljesen ismeretlen helyen találtam magam. Semmit sem ismertem fel, hiába néztem többször is körbe. Nem is emlékeztem, hogy mi történt az este. Pedig szinte nem ittam semmit. Azt tudom, hogy táncoltam Nate-tel. Sokat. Aztán utána már képszakadás.

Nagyot sóhajtva hasra fordultam. Az orromat belefűrtam a párnába, és azonnal rájöttem, hogy hol is vagyok. Az illat, amit a párna árasztott, az nagyon ismerős volt. Tegnap egész este is ezt éreztem. Gyorsan felültem, és már más szemmel néztem körbe, mint az előbb. A kupák a szekrényben, amiket nyert, és a sok oklevél meg emléklap a kiemelkedő teljesítményéért.

Mintha a felismerés eredményeként kinyílt az ajtó. Nate sétált be rajta. Póló nélkül, ezzel megmutatva a tökéletesen kidolgozott mellkasát. Sokkal izmosabb volt, mint Hunter. A kockái jobban látszottak, és sokkal szálkásabb is volt. A barna, enyhén hullámos haja tökéletesen állt rajta. Pedig valószínűleg csak beletúrt, és nem bajlódott vele többet. A szemei most különösen világoskéken csillogtak, pedig általában szürkék szoktak lenni.

- Bármennyire is élvezem, hogy ennyire bámulsz, már kezdem kicsit kínosan érezni magam – szólalt meg.

Gyorsan elkaptam a pillantásomat a hasáról, de a szemébe sem akartam nézni. A tökéletes mosolyát se akartam látni. Úgyhogy inkább a takaróra összpontosítottam.

- Szóval – kezdtem bele. – Mit keresek én itt? – néztem körbe, még mindig az ő szemeit kerülve.

- Ezt inkább magadtól kéne megkérdezned. Nem én rángattalak ide tegnap este. Te döntöttél úgy, hogy itt akarsz aludni.

- Miért tettem volna ilyet? Tuti bedrogoztál. Magamtól nem jönnék ide.

- Azt mondtad, kifárasztottalak a táncban. És már nincs semmi erőd elsétálni egy szobával arrébb.

- És te szívesen fogadtál be a szobádba? Ahova amúgy nem jöhet be akárki – idéztem fel, amit ő mondott az este.

- Pontosan. Mindig segítek a bajba jutott nőkön – nézett végig rajtam önelégülten.

- Hogy te micsoda úriember vagy – jelentettem ki szarkasztikusan.

Kitakaróztam, és Nate szemei azonnal rám tapadtak. Pontosabban a lábaimra. Pedig volt rajtam alsónemű és póló is.

- Hova tűnt a farmerem? – tettem szóvá.

- Levetted – mondta még mindig a lábamat figyelve. – Azt állítottad, hogy ha rajtad van, akkor mindig meleged van este, és akkor nem tudsz aludni.

- Nate, a szemeim itt fent vannak – jeleztem, hogy már eléggé feltűnően figyel.

Borsózott a bőröm már attól, ahogy rám nézett.

- Amúgy ott van – mutatott a sarokba, ahova biztos az este hajítottam a nadrágom.

- O-oké – követtem az ujjai irányát.

- Most hagylak... felöltözni – fordított nekem hátat, és kiment a szobájából.

Egy gyors pillantást vettem még a jól kidolgozott hátára, mielőtt még eltűnt volna. Aztán felkaptam magamra a farmerem, és átsiettem a szobámba. Mikor leértem, Nate még mindig félmeztelenül flangált a házban. Senki más nem volt otthon rajta kívül. Hiába kerestem bárkit, aki lefoglalt volna, hogy ne Nate hasizmát bámuljam. Mindenki eltűnt, pedig egy buli után sokan szoktak ilyenkor még itt aludni. A földön, a kanapén, konyhapulton. Részegen bárhol ki lehet dőlni, tanulva az én példámból.

Elkerülve Nate-t, bementem a konyhába keresni valamit, ami csillapíthatja az éhségemet. Hirtelen valaki kopogott az ajtón. Vártam, hogy Nate majd kinyitja, de nem jelent meg. Úgyhogy én mentem helyette.

- Allie – lepődtem meg a lány láttán.

Allievel itt a suliban ismerkedtünk meg. Sok óránk volt közös, de ott nagyon nem beszélünk. Egyik nap egy focista seggfej rácsapott Allie seggére, és beszólt neki a családja miatt.

Ez a város lényegében a családjáé. Eléggé befolyásosak, és szinte minden második ház az ő tulajdonukban van. Persze az egyetlen szem lányukat nagyon védik. Testőröket fogadtak mellé, de azok a suliba legalább nem követték. Így történt, hogy ennek az egész focistas dolognak én is a szemtanúja voltam. Sosem bírtam, ha egy lányt megszegyenítenek, vagy megaláznak a

családja vagy bármi más tőle független okból. Ezért behúztam egy nagyot a gyerekeknek. Aki ettől elterült a földön. Kicsit talán túl erőset ütöttem. Ezek után nagyon jó barátok lettünk Allievel. Nagyjából már egy hete nem láttam.

- Bejöhetek? – kérdezte Allie.

- Persze. Gyere csak – álltam félre.

- Mindjárt jövök – szolt a mögötte álló férfihoz. – Addig maradj csak itt.

A testőre bölintott, de nem szólalt meg. Allie bejött, és becsukta maga után az ajtót. Kicsit furcsa volt, hogy kizárja a férfit, aki védi őt. Bár biztos nagyon fárasztó lehetett, hogy sehova nem mehetett kíséret nélkül.

- Új? – utaltam a testőrré, akit eddig még nem láttam. Legutóbb egy öregebb férfi vigyázott rá.

- Jah, igen – sóhajtott fel. – Senki nem bírja egy hétnél tovább. Azt mondják, hogy nem egy hülye, fiatal lány életét akarják figyelemmel követni. És elégük van a drámáimból. Legalábbis az előző ezt mondta – gondolkodott el.

- Csak irigykednek, mert nekik sokkal unalmasabb volt az életük ennyi idősen – próbáltam kicsit biztatni, bár kicsit megértettem az ő szemszögükből is. Védelmesniük sosem kellett, mert szerencsére nem fenyegette senki.

- Minden nap reménykedem, hogy majd jön egy helyes testőr, aki max tíz évvel idősebb. De helyette egyre öregebbek jönnek. Kezdem feladni. Mintha apám megválogatná, hogy minél idősebbek és szótlanabbak legyenek. Csoda volt, ha végre valaki egy egész mondatot képes volt nekem címezni.

Felnevettem a kijelentésén.

- Amúgy, hogyhogy itt vagy?

- Kellett egy kis nyugalom – felelte. – Bármi, ami megoldja, hogy egy pillanatra megszabaduljak tőle – nézett a csukott ajtó felé, aminek a másik oldalán a testőre állt.

- Hát... itt nyugalmat nem nagyon találsz.

- Kikkel is laksz itt? Láttam egy nagyon jó kocsit a feljárón. Bemutathatnál neki.

- A kocsinak vagy a tulajdonosának? – kérdeztem rá, mivel ez annyira nem volt egyértelmű.

- Mindkettőnek – mosolyodott el. – És neki – pillantott a lépcsőn lesétáló még mindig félmeztelen Nate-re.

Nate kiszúrt minket, vagyis Allie-t. Azonnal elindult felénk, az arcán a tipikus csábító félmosolyával. Egyértelműen tudta, hogy jól áll neki.

- Mia – karolta át a vállamat, mintha nagyon jó barátok lennénk. – Ki a vendéged?

- Nate, ő itt Allie. Allie, ő meg Nate – mutattam be őket egymásnak.
- Oh, szóval – kapkodta Allie a tekintetét közöttünk. – Ő az új pasid?
- Nem, ő csak itt lakik – bújtam ki a keze alól, bármennyire is jól esett a közvetlen közelében lenni.
- De szeretné, ha a pasija lennék – jegyezte meg Nate, ügyet sem vetve arra, hogy az előbb eltávolodtam tőle.
- Nincs neked valami dolgod? – vontam kérdőre. – Esetleg felhúzni egy pólót? – pillantottam sokadszorra végig a hasán, de most már nem is próbáltam leplezni.

- Mikor reggel felkeltél az ágyamban, akkor még nagyon is tetszett – emelte ki az „ágyamba” szót. – Sőt még a szemedet is alig tudtad levenni rólam.

Ezzel elérte, hogy Allie azt higgye, tényleg van köztünk valami. Pedig szigorúan csak baráti kapcsolatunk volt. Talán még annak sem lehet mondani.

Nate győztes mosollyal az arcán sétált el, és mellé még kacsintott is egyet.

- Még a segge is izmos – nézett utána Allie. – Neki határozottan örülnék, ha mindig mellettem lenne.

- Hidd el, nagyon idegesítő. Öt perc után megbánnád. De azt el kell ismernem, tényleg jól néz ki – tettem hozzá. A sok rossz vonása ellenére igazán jó srác volt. A tegnap este után egyre nehezebben ment, hogy távol tartsam magamtól, és ne csak a jót lássam benne.

- És egyértelmű, hogy oda van érted. Miért nem a pasid? Amiatt a Hunter gyerek miatt?

A neve hallatán, ideges lettem. Ami Allie-nek azonnal feltűnt.

- Úgy érzem, ebben van egy sztori.

Elmeséltem neki a tegnap történeteket. Mindent. Hunter hirtelen felbukkanását, és még azt is, hogy Nate ágyába kötöttem ki. Allie is elmesélte, hogy mik történnek náluk. Hiszen nem láttam már egy hete. Sok megbeszélőnivalónk volt. Végül a testőre megunt a várakozást, és azzal a szöveggel, hogy Allie apja hazahívta, elmentek. Én viszont biztos voltam benne, hogy az apja nem hívta sehova. Csak nagyon unatkozott már kint.

Közben anya hívott, úgyhogy beszéltem vele, és megbeszéltük, hogy hazamegyek. Azonnal, mivel valami nagyon, de nagyon fontosat akarnak mondani. Ötletem sem volt, hogy mi lehet, ami miatt haladéktalanul haza kell utaznom. Hiszen mi lehet annyira fontos, hogy csak személyesen tudják elmondani.

Bepattantam a kocsimba. Nehezen indult. Sokszor nem indult el első kulcsfordításra. Már eléggé a végét járta az autóm, de nem engedhettem meg magamnak egy újat. Általában nem is vezettem. Lia cipelt mindenhova a Mini

Cooperével, amit Deantól kapott tizennyolcadik születésnapjára. Dean Lockwood az egyetlen olyan pasi, aki képes egy márkás autót venni a barátnőjének. Miközben ő egy csotrogánnyal járkal mindenhova. Nem mintha nem engedhetne meg magának még egy új kocsit. Imádja azt a kicsi, piros Suzukit. Bár senki sem érti, miért.

4. fejezet

Az óriási nagy hír, amit csak személyesen tudtak elmondani, az volt, hogy Raphael megkérte a nővérem kezét. Még most sem értem, hogy ez miért volt ilyen nagy dolog. Ennyit utaztam, pedig telefonban is ugyanolyan lett volna hallani. Vagy videóhívásban, hogy az arcomat is láthassák mellé a reakciómmal. Nem hitte senki, hogy mostanában lesz esküvő. Viszont annyira nem volt meglepő. Már régóta együtt vannak, ezért már várható volt. Legalább vacsoráztunk egyet a családdal együtt, ami már elég régen volt. Emiatt megérte egy órát utazni.

Kiderült, hogy már a jövő hétvégén lesz az eljegyzési parti. Amire persze engem is meghívtak, és meg plusz egy főt. Huntert, akit még mindig a pasimnak hisznek. Nagy nehezen elmagyaráztam nekik a szakítást azzal a dumával, hogy nem illetünk össze igazán. Az igazat nem akartam nekik elmondani, mert akkor nem engedtek volna el innen. Még talán képesek lettek volna egy testőrt is fogadni mellém. Hiába nem éreztem magam veszélyben. Hunter nem Cole volt. Bármilyen történet köztünk, sosem engedte volna, hogy Cole bántson.

A rövid és hiányos magyarázkodásom után sok szánakozó tekintettel találtam szemben magam. Mintha olyan nagy durranás az, ha szingli vagy. Őszintén, talán még élveztem is néha. Kivéve most. Mindennél jobban örültem volna, ha tudok mondani valakit, aki eljönne velem pasimként, vagy csak barátként az eljegyzésre.

Audrey kikísért, és az ajtóban még megemlítette, hogy tud nekem szerezni valakit, aki biztos szívesen lenne egész nap a társaságomban.

- Oh, nem kell, köszi – utasítottam vissza a *fantasztikus* ajánlatát. – Valójában van egy srác, akivel alakul, de még eléggé korai lenne bemutatnom – találtam ki egy hazugságot, és reménykedtem benne, hogy ezek után lesz a szerelmi életemről. Pont az ellentétjét értem el vele.

- Nem. Hozd el – mondta Audrey. – Vagy inkább szívesen jönnél egyedül?

- Majd még beszélek vele. – Mindig is ilyen volt a nővérem. Kijelentett valamit, és tudta, hogy úgyis úgy lesz, ahogy ő akarja. – De most már tényleg mennem kell. Még haza kell vezetnem.

- Biztos nem alszol itt?

- Nem. Holnap fontos dolgom van. Majd a jövő héten – öleltem meg.

Mindenkitől elköszöntem, és otthagytam a gyermekkori házat. Semmit se változott a legutóbbi látogatásom óta.

Hazafelé úton megálltam az egyik benzinkút parkolójában, venni egy kávé. Majdnem elaludtam vezetés közben, úgyhogy nagy szükségem volt rá.

Amikor visszaültem a kocsimba, már nem sikerült elindulnom. Ott vacakoltam egy csomó időt, de sehogyan se akart beindulni. Már készültem erre a pillanatra, de nem hittem, hogy pont most történik meg. Szidtam magam, amiért a fáradtságom erősebb volt.

Hívtam volna Liát, de eszembe jutott, hogy elmentek valahova Deannel és Jake-kel. Ezzel Dean és Jake is kiesett. Allie biztos nem tudott jönni. Kai a bulin se vett részt tegnap, mert meglátogatta az anyukáját. Az utolsó ember, aki szóba jöhetett, az Nate volt. Kikerestem a számát a mobilomból. Elidőzött az ujjam a neve felett, de aztán rájöttem, hogy csak rá számíthatok most.

- Hello – vette fel harmadik csengésre.

- Otthon vagy? – tértem azonnal a lényegre köszönés helyett.

- Aha. Éppen el vagyok foglalva valamivel. Miért?

- Szükségem lenne rád.

- Elég sokára vallottad be magadnak.

Szinte már láttam magam előtt a mosolyát.

- Nem, Nate. Most komolyan beszélek. Nem messze vagyok a várostól egy benzinkútnál. Nem indul a kocsim, és nincs más, akit jelenleg felhívhatok. De ha nem érsz rá, akkor hagyd, megoldom – mondtam, bár más lehetőségem nem nagyon akadt.

- Nem kell. Indulok is – rakta le a telefont rögtön.

Negyed óra múlva már meg is láttam a felém közeledő autóját. Kiszálltam, és odamentem hozzá.

- Na, pattanj be – szólt ki a kocsiból.

Megkerültem a járművet, és beültem az anyósülésre, Nate mellé.

- Hívtam egy vontatót – folytatta. – Reggel elviszik haza. Nyugodtan itt hagyhatod.

- Köszönöm, hogy eljöttél.

- Mondtam, hogy mindig segíték a bajba jutott nőknél – gurult ki a parkolóból.

- Komolyan beszélek, Nate – tettem a váltón lévő kezére az enyémet. – Nem akartam felrúgni az esti terveidet.

- Nem rúgtál fel semmit. Szívesebben vagyok itt veled most – nézett a szemembe, miközben megállt az útkereszteződésben.

Én is rápillantottam. Valami más volt ebben a szemkontaktusban. Megszűnt a külvilág. Nem számított más. Csak mi ketten voltunk.

- Amúgy, mit csináltál itt ilyenkor? – kapta vissza a tekintetét az útra, ezzel tönkretéve a pillanatot. Körülnézett a kihalt útszakaszon, és kikanyarodott.

- A szüleimnél voltam – vettem el én is róla a tekintetemet, és a kezemet is. – Valami fontosat akartak mondani, ami egyáltalán nem volt az.

- Elválnak, vagy mi?

- Nem. Audrey, a nővérem eljegyzési partija lesz jövő hétfőn. Most mondták, hogy megkérte a kezét Raphael.

- Hát ez tényleg nem csak személyesen megbeszélhető dolog – értett velem egyet.

- Ugye? Én is ezt mondtam. De senki nem gondolta így.

- Nem nagyon örülsz neki – fürkészte az arcom megint ahelyett, hogy az utat figyelte volna. – Csak nem szerelmes vagy a pasijába?

- Dehogya. Csak... á, mindegy – hallgattam el, mielőtt kiöntöttem volna neki az érzéseimet.

- Kíváncsivá tettél, Montgomery – ejtette ki először a vezetéknevemet. Valahogy jól hangzott az ő szájából. Ez csak még jobban haverivá tette a kapcsolatunkat. – Mitől nem örül valaki a saját nővére eljegyzésének?

- Külön kiemelték, hogy én és plusz egy fő van meghívva. Szóval Hunter.

- Nem mondtad el nekik, hogy szakítottatok? – lepődött meg.

- Nem. Mindig el akartam, de túl sok dolog történt mostanában. A végzős év, az érettségi, az egyetem – kezdtem magyarázkodni.

- De vége van már Hunterrel egy éve, nem? Hacsak, te még nem léptél túl rajta? Még mindig fontos számodra, és bízol benne, hogy újra összejöhetek?

- Mi vagy te? Pszichológus?

- Könnyen kiismerem az embereket – tudta le ennyivel.

- Hát úgy néz ki, mégse annyira. Elmondtam nekik, hogy szakítottunk Hunterrel. És a nővérem úgy köszönt el, hogy ismer valakit, aki szívesen lenne a plusz egy főm.

- Ennek örülnöd kéne – vált a hangja egyre jobban érdeklődővé. Furcsán egyszerű volt vele erről beszélni, és meglepetésemre meg is hallgatott.

- Nem akarom, hogy felcsapjon kerítőbe. Azt mondtam neki, hogy van már valaki más.

Válasz helyett felnevetett.

- Most mi az? – kérdeztem. – Én itt tök komolyan beszélek. Te meg kinevetsz.

- Bocs, csak könnyebb lett volna elfogadnod azt a srácot, és aztán elküldenéd messze tőled – mondta még mindig nevetve.

- Hirtelen jött, nem gondolkoztam – sóhajtottam fel. – Mindegy. Szerintem el se megyek. Majd azt mondom, tanulnom kell. Vagy addigra összeszedek valakit, aki eljátssza a pasimat. Hiszen kit ne ijesztene el egy hét után, hogy bemutatam a családnak.

...

Túl hamar elmúlt ez a hét, és már itt volt a péntek. Egyre közelebb kerültem a szombathoz, és nem volt senki, aki velem jöhetett volna. Mára már feladtam. Nem mintha nagyon törtem volna magamat egy pasiért. Anya pár órája felhívott, hogy már ma kéne mennem. Mivel holnap lesz ez az egész, ezért jobb, ha egy nappal előbb ott vagyok, és már reggel én is tudok az előkészületekben segíteni. Sütni, díszíteni, pakolni.

Éppen a fürdőből mentem át a szobámba, nem figyelve ki van előttem. Nate állított meg. Vagyis a mellkasa.

- Hova sietsz ennyire? – tette szóvá.

- Már ma kell mennem a holnapi eljegyzésre – kerültem ki. Nem volt időm most vele beszélgetni.

- Akkor siess – kiabálta utánam.

Egy nagy táskával hagytam ott a házat. Elköszöntem a fiúktól, kivéve Nate-et. Mivel ő megint felszívódott. Kérve rájöttem, hogy hova is tűnt. A kocsijának támaszkodva várt engem.

- Azt hittem, már sosem leszel kész – szólalt meg, amikor észrevett.

- Mit csinálsz itt kint? – torpantam meg a lépcső alján.

- Elviszlek – mondta, mintha ez nyilvánvaló lenne.

- Nem akarom tönkre tenni ezzel a péntek estédet, sőt az egész hétvégédet. Egyedül is el tudok menni.

- Igen? És mivel? A még mindig rossz autóddal?

- Busszal – jelentettem ki.

- Busszal? – ismételte meg. – Ennyire nehezedre esik beszállnod mellém? Még megkérned se kell. Csak szállj be, és induljunk.

Kicsit elgondolkodtam az ajánlatán, de nem tehettem meg.

- Nem kérhetlek arra, hogy vezess egy órát miattam, aztán utána vissza azonnal ugyanannyit.

- Ki mondta, hogy hazajövök?

A döbbenettől meg se tudtam szólalni. Lehetetlennek tűnt, hogy Nate Hastings elvállalná, hogy a kamu pasim legyen két napra. Még csak komoly barátnője se volt neki soha.

- Ezen most, miért lepődtél meg annyira – folytatta Nate. – Mondtam már párszor, hogy segíték a bajba jutott nőkön.

- Lehetne ez a jelmondatod – cukkoltam.

- Nem is olyan rossz ötlet – vett komolyan. – Be is mutatkozhatnék mindig úgy, hogy Nate Hastings, aki mindig segít a bajba jutott nőkön. Még névkártyám is lehetne ezzel a szöveggel.

- Most tényleg eljátszanád, hogy a pasim vagy? – tértem vissza, mert kissé elkalandoztunk.

- Persze. Úgyszincs jobb dolgom. Na, gyere – indult meg a vezető ülés melletti ajtóhoz. – Nehogy elkéssünk.

Bedobtam a táskámat a hátsó ülésre, és beszálltam mellé.

- Meg kéne beszélnünk a kapcsolatunkat – jelentettem ki, amikor már elég közel jártunk a családom házához.

- Mit akarsz ezen megbeszélni? A csajom vagy, én meg a pasid.

- Igen, de tuti faggatni fognak, hogy hol ismerkedtünk meg, mikor és hogyan jöttünk össze.

- Akkor majd rögtönözünk. Vagy majd elmeséled úgy, ahogy megálmodtad.

- Szerinted a szabadidőmben azon gondolkodom, hogy hol tervezek összefutni a barátommal? Vagy mit fogok majd mondani neki?

- Fogalmam sincs, hogy min gondolkodnak a lányok.

- Hát nem ezen – dőltem hátra az ülésben egy nagy sóhaj kíséretében.

- Készen állsz? – nézett rám, mikor megérkeztünk a házhoz.

- Nagyon nem – válaszoltam, de azért kiszálltunk, és bementünk.

Szerencsére csak anya, apa, Audrey és Raphael voltak itt. Ahogy számítottam rá, Nate lenyűgözte őket.

- És, Nate? – szólalt meg anya, amikor mindannyian a nappaliban ültünk, és beszélgettünk. Eddig teljesen unalmas témákról, és szerencsére a kamu kapcsolatunk nem jött szóba. – Te is az egyetemre jársz?

- Igen. Dolgoztam mellette tavaly, de most már annyira nincs időm – válaszolta.

- Közelben bérelsz egy házat, vagy a kampuszon laksz? – kérdezte tőle apa.

- Tulajdonképpen az enyém a ház. De ott, ahol Mia is, hiszen együtt lakunk – mondta teljesen ártatlanul.

Hirtelen kínos csend települt közénk. Szinte tapintható volt a szüleim döbbenete. Audrey halkan kuncogott. Még nem említettem nekik, hogy fiúkkal lakom együtt.

- Szóval – törte meg anya a csendet igyekezve, hogy a leghiggadtabb hangját üsse meg. – Ti együtt laktok ketten? Nem korai ez egy kicsit?

- Valójában még két haverommal. Jake-vel és Kai-al... - felelte Nate még mindig mit sem értve.

Rácsaptam a vállára, hogy hallgasson már. Csak rontotta a helyzetet.

- Én azt hittem – folytatta anya. – Hogy a barátaiddal laksz.

- Velük lakom – vágtam rá.

- Nézd a jó oldalát, anya – szólalt meg a nővérem. – Legalább már nem kell aggódnod, hogy együtt fognak most aludni. Hiszen biztos minden este együtt alszanak.

- És biztos nem csak alszanak – tette hozzá Raphael, és egy elismerő pillantást vetett Nate-re.

Anya csak sóhajtott egy nagyot, de nem mondott erre semmit. Sosem aludt még itt egy pasim se, és az ő tudomása szerint, én sem aludtam ott egyiknél sem. Pedig de. Csak akkor azt hazudtam neki, hogy egy barátnőmnél alszom. Ebben az évben itt hagytam őket, és három fiúval költöztem össze. Nehéz lehet megemészteni.

- Akkor – szólt Nate, amikor már kettesben voltunk a szobámba. – Gondolom, a földön alszom.

- A legkevesebb, amit tehetek, ha már eljöttél velem ide, és eljátszod a pasimat, hogy nem küldelek a földre.

- Reméltem, hogy ezt mondod. Kényelmetlennek tűnik – nézett az említett helyre.

- Pedig sokszor kényelmes volt – nevettem fel. – Amikor az éjszaka közepén leestem, fel se tűnt, hogy a földön vagyok.

- Gondolom.

Nate elment lezuhanyozni. Magam elé engedtem, mivel én elég sokáig tartózkodom a fürdőszobában. Mikor visszaért csak egy törölköző volt rajta. A hasát, a mellkasát, és a vállait szokás szerint nem takarta semmi. Hiába

láttam az utóbbi napokban szinte mindig félmeztelenül, most is gyorsan, alig láthatóan végigvezettem rajta a tekintetemet. Megállt az ajtóban, és nem hagyott kimenni.

- Hány éves vagy? Öt? – elégeltem meg, hogy nem enged el.

- Ha egy szexi ötévesről beszélsz, akkor igen – jelent meg az arcán a szokásos mosolya.

Megforgattam a szemeimet, és megpróbáltam elfurakodni mellette. Csak úgy sikerült elmennem, hogy érintettem a csupasz mellkasát a melleimmel. Éreztem magamon Nate tekintetét. Egy pillanatra felkaptam a tekintetemet a szemeire. Az ajkamat figyelte, és a szeme elsötétült. Mintha vágy csillogott volna benne. A legkisebbre összehúzva magamat, átfurakodtam magamat az ajtó és Nate között. Gyors léptekkel ott hagytam őt. Amit ő érezhetett, az bennem is felélesztett valamit. Egy olyan valamit, amit nem akartam, hogy előtörjön belőlem. Amit már magamban mélyre elástam, és nem is szándékoztam előhozni.

5. fejezet

Mire visszaértem a szobába, Nate már az ágyamon feküdt. Nyomkodta a telefonját, ami hirtelen megszólalt.

- Ezt fel kell vennem – sétált ki a szobám erkélyére, és becsukta maga után az ajtót.

Kicsit furcsa volt ez a titkolózás. Az még érthető, hogy nem előttem bonyolítja le a hívásait, és emiatt kimegy. Az viszont, hogy be is csukja az ajtót, az már valami nagy titokra utalt. Legalábbis magamból kiindulva.

Inkább nem foglalkoztam vele. Befeküdtem az ágyba, és magamra húztam a takarót. Pár perccel később Nate visszatért.

- Jól vagy? – kérdeztem tőle, mivel az arca elég gondterheltnak tűnt.

- Persze.

Hazudott, de inkább nem firtattam tovább. Látszólag nem akart róla beszélni. Átment az ágy másik oldalára, és már süllyedt is le a matrac a súlya alatt. Háttal feküdtem neki, és szinte már éreztem a tarkómon, ahogy kifújja a levegőt. Utána megfordult, de végül az se volt kényelmes neki. Pár pillanattal később már a hátán feküdt. Újabb másodpercekkel később, visszafordult felém, ahogy legelőször volt. A kezét gyengéden a derekamra tette, és közelebb húzott magához. Belefúrta az orrát a nyakamba.

- Na, így már kényelmes? – kérdeztem tőle, mikor végre úgy tűnt, megtalálta a tökéletes pózt.

- Hát gondoltam, ha már a pasid vagyok...

- A kamu pasim – javítottam ki, mielőtt befejezte volna a mondatot.

- Szóval, mivel a pasid vagyok – kezdett bele újból. – Ezért kötelességem biztonságba tartani éjszaka is.

- Persze, kötelességed – mosolyodtam el. Bármennyire sem volt ez a kapcsolat valós, akkor is jól esett ezt Nate-től hallani. Az érintése és a közelsége a szavainál is jobb érzést váltottak ki.

...

Reggelre már teljesen máshogy voltunk, mint ahogy előző este elaludtunk. Szinte rajta feküdtem Nate-n. Az egyik karja alattam volt. A fejemet a mellkasán pihentettem, és a lábam átvetettem rajta. Biztos voltam benne, hogy erről Nate tehet. Próbáltam elvenni róla úgy a lábamat, hogy ne ébredjen fel. Nate már rég ébren volt, és nem hagyta, hogy eltávolodjam tőle. Felém kerekedett, és a fejem mellett támasztotta meg magát a két kezével, hogy ne nehezedjen rám.

- Jobban tetszettél, amikor aludtál – jelentette ki. Azért a szája sarkában megjelent a szokásos mosolya.

- Csak nem figyeltél alvás közben? – cukkoltam.

- Ó, dehogynem. És nagyon szexi volt, amikor rám folyt a nyálad.

- Hülye – csaptam az oldalára, mivel csak ott értem el. – Nem is igaz.

- Nem, tényleg nem – közeledett felém az ajka.

A tekintetét a szememről átvezette az ajkamra. Én csak a szemére figyeltem. A vágytól izzó szemére. Már annyira közel volt hozzám, hogy az ajka súrolta az enyémet. Egy puszit nyomott a szám sarkába. Olyan pillanatomban voltam, hogyha Nate meg akar csókolni, akkor nem löktem volna el magamtól. Sőt még vissza is csókoltam volna. Végül nem történt semmi, mivel Audrey benyitott.

- Oh, bocsika – mondta, és szinte hallottam a hangján a mosolyt. – Csak gondoltam szólok, hogy mindjárt indulunk, és fel kéne már kelnetek. De látom ti már ébren vagytok – fejezte be, és becsukta az ajtó, de a nevetését azon keresztül is hallottuk.

- Oké – toltam le magamról Nate-t. – Akkor enyém először a fürdő – pattantam fel, és ott hagytam Nate-t az ágyamon.

Bezárkóztam a szobám fürdőjébe, és leültem a kád szélére. Muszáj volt eljőnnöm Nate-től, mert lehet egy csóknál nem lett volna vége. Nem éreztem még magam ennyire közel ahhoz, hogy ne tudjak ellent mondani. Viszont sajnos Nate Hastings nem a hosszan tartó kapcsolatairól híres. Én viszont

nem szerettem az egyszeri alkalmakat, ezért távol kellett magam tartanom tőle érzelmileg.

Az előbb éreztem a combomnál, hogy mennyire kíván, és ha Audrey nem jön be, ezzel megszakítva a pillanatot, akkor nem lett volna elég erőm ellökni magamról. Életemben először hálás voltam a nővéremnek, hogy benyitott a szobámba, kopogás nélkül.

.....

- Ki az a gyerek? – jött felém Nate.

Miután elkezdődött ez az eljegyzési parti, elszakadtunk egymástól. Ő ment Raphael-lel, meg a haverjaival inni. Én meg itt maradtam a lányokkal beszélgetni. Szerencsére szinte mindenkit ismertem, úgyhogy nem volt olyan, hogy egyedül álltam. A legtöbbjüket már nagyon régen láttam, ezért volt miről beszélni.

- Kiről beszélsz? – néztem rá kérdően, miközben az ujjamon maradt süti krémjét távolítottam el magamról.

- Aki nagyon méreget téged – pillantott az említett srác felé.

- Colin Queen – mondtam ki a nevét, bármennyire is nehezemre esett. – Miért?

- És honnan ismered? – faggatott tovább.

- A szülei az enyémmel... jóban vannak.

- Jártatok? Mármint Colinnal, nem a szüleivel – előzte meg, hogy félre értsem, vagy elterelés gyanánt rákérdezek.

- I-igen. De ezt honnan? – lepődtem meg.

- Ahogy rád néz – jelentette ki. – Tuti dobtad, és még nem lépett túl rajtad. És biztos úgy tervezte, hogy majd ez lesz a legjobb alkalom, hogy visszaszerezzen téged.

- Igen Nate, dobtam. De nem azért, mert meguntam, vagy mert valaki mást akartam helyette.

- Szóval azt mondd, hogyha bepróbálkozna nálad, akkor visszafogadnád? – lépett közelebb, ezzel elérve, hogy jócskán felnézzek rá.

- Ne próbálj kiismerni – böktem meg a mellkasát. – Megcsalt. És már mindennel próbálkozott eddig, mégse jöttünk újra össze. Úgyhogy most sincsen semmi esélye. De nem fogja fel.

- Akkor van egy ötletem. Bízol bennem?

- Nem igazán – vallottam be.

- Oké. Akkor csak ne lökj el.

Mire rájöhöttem volna, hogy miről beszél, az ajka már az enyémen volt. Nem löktem el magamtól, mint ahogy kérte. Első pillanatban csak nem hajoltam el, és hagytam. A szívem egyre gyorsabban kezdett el verni, és akaratomon kívül csókoltam vissza. Nem foglalkoztam a körülöttünk lévőkkel. Lassan a mellkasán keresztül a tarkójára vezettem a kezem, hogy közelebb húzzam magamhoz. Nate jól csókolt. Túlságosan is. A haja is eszméletlenül puha volt. Csak egy egyszerű csók volt, kerülve a valódi szenvedélyességet, bennem mégis mintha valami felrobbant volna.

Végül észbe kaptam, és a két kezemet a mellkasára téve, egy kicsit eltoltam magamtól. Így is még a közel voltam hozzá, de már messze a szájától. Belenéztem a szemeibe, de aztán a figyelmemet lekötötte a csókunktól duzzadt ajka. Nate a tekintetemet kutatta.

Colin pont ezt a pillanatot választotta a megjelenésére.

- Hello, Mia – köszönt csak nekem, de utána észbe kapott. – És az ismeretlen barátja – üdvözölte Nate-t is.

- Colin, ő itt Nate... - kezdtem el bemutatni.

- A pasija – vágott bele Nate.

- Ja, igen. Az feltűnt az előbb – magyarázta Colin.

Közben Raphael elhívta Nate-t, aki nehezen, de mégis vele tartott.

- Itt leszek a közelben – súgta a fülembe. – Ha meg kell verni az ex pasid – mondta, aztán végül elsétált.

- Sosem hittem volna, hogy majd egy ilyenel fogsz járni – szólalt meg Colin, mikor eltűntek. – Nem hiszem, hogy hűséges, és melletted nincs több csaja.

- Mintha te annyira hűséges lettél volna – vágtam vissza. – Én valahogy úgy emlékszem, hogy miközben jártunk, te feküdtél le más lányokkal. Nate ilyet nem tett – magamban hozzá tettem, hogy mert nem járunk, de Colinnak erről nem kellett tudnia. – Szóval te nekem ne beszélj arról, hogy milyen ember Nate.

- Csak kettővel.

- Mi?

- Csak kettő lánnyal feküdtem le. Nem egy csomóval.

- És azt hiszed ez már így jobb? – nevettem fel. Eléggé gáz volt, hogy ezzel érvel. – Akkor is megcsaltál, ha *csak* kettő lánnyal tetted meg – mutattam az ujjammal az idézőjelet.

- És azóta már megbántam nagyon sokszor. Nem tudom, hogy mivel bizonyítsam be ezt még neked.

- Én tudom – hagytam egy kis hatásszünetet, hogy elhiggye, van még esélye. Ha csak egy pillanatra is. – Szállj le rólam – mondtam neki, és egyedül hagytam.

- Gyere – húzott el a nővérem egy magasított színpadszerű rész elé. – Raphael szinte megparancsolta, hogy itt álljak, és hozzálak magammal téged is. Úgyhogy most nem mozdulsz.

- Miért? Mi lesz? – kérdeztem félve.

- Nem tudom. Nagyon titkolózott.

Pár lány körénk gyűlt, és ők se tunket tájékozottabbnak, mint mi. Hirtelen megszólalt a zene a hangfalakból. Raphaellal az élen bevonultak a fiúk a színpadra. Köztük Nate is. Erre már egyre többen jelentek meg körülöttünk. Raphael kezében mikrofon volt, és elkezdett énekelni. A többiek próbáltak egyszerre táncolni. Raphael lejött a színpadról, még mindig énekelve, és odamasírozott Audrey-hoz. Majd eldobta a mikrofont a föbe, és mindannyian lekapták egyszerre a pólójukat. Felfedve ezzel a hasukat. Egyértelműen Nate-é volt a legizmosabb. Valahogy előkerült egy szék, amiről lemaradtam, hogy honnan, mivel Nate-tel voltam elfoglalva. A nővérem leült, és Raphael öltáncot adott neki. Közben a többiek is lejöttek a színpadról, és a barátnőjükhöz mentek. Nate esetében, hozzám, a kamu barátnőjéhez.

- Itt is megtaláltad a lehetőséget, hogy vetkőzhess emberek előtt – mondtam neki, amikor odaért hozzám. – Meglepődtem volna, ha ebben te nem lettél volna benne.

- Mindig és mindenhol – jelentette ki vigyorogva. Tetszett neki, hogy mutogathatta magát, és néhány lány elismerését is bezsebelte. – Valld csak be, hogy élvezted. Bár láttam, hogy igen, de azért hallani akarom a te szádból.

Úgy tettem, mintha elgondolkodnék rajta.

- Nem – feleltem egy kis idő után. – De szép próbálkozás volt.

- Ha nem figyeltél volna olyan árgus szemekkel, akkor el is hinném. Nem tudtad levenni rólam a tekintetedet szokás szerint.

- Tényleg nem volt annyira rossz – hazudtam, mivel tényleg nagyon jól táncolt.
– De láttam már jobbat – még egy hazugság.

- Aha, gondolom.

Közben valaki elhívta Nate-t, hogy ne kelljen félmeztelenül álldogálnia.

- Egy pillanat – puszilta meg a homlokom, és elment a pólójáért.

Megpuszilt, mintha tényleg együtt lennénk. Persze itt mindenki azt hitte, hogy együtt vagyunk, de valójában nem voltunk. Ugyanúgy, mint a reggel történtek, ez se a többiek hitegetéséről szólt. Ez sokkal inkább köztünk zajlott. Az eddig baráti megnyilvánulásai kezdtek egyre jobban megváltozni.